

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku R. S. z dnia 2 maja 2019 r. odmówił prawa do wznowienia postępowania w sprawie emerytury, które zostało zakończone prawomocną decyzją. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 22 czerwca 2016 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony złożył odwołanie od w/w decyzji. Organ rentowy wskazał, że odmawia wznowienia postępowania w sprawie emerytury, które zostało zakończone prawomocną decyzją, ponieważ: wnioskodawca nie wniósł nowych dowodów dających podstawę do ponownego rozpatrzenia uprawnień do emerytury. Dołączone do obecnego wniosku świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach było przedmiotem postępowania sądowego zakończonego wyrokiem sądu okręgowego z dnia 23 maja 2017 r., którym oddalono odwołanie od przedmiotowej decyzji. Organ rentowy przyjął wnioskodawcy za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż pracy wynoszący 26 lat, 11 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

/decyzja – k. 8 plik IV akt ZUS/

Ubezpieczony R. S. uznał decyzję za krzywdzącą i w dniu 12 czerwca 2019 r. złożył odwołanie od w/w decyzji.

/odwołanie – k. 3 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 8/

W piśmie procesowym z dnia 18 lipca 2019 r. wnioskodawca poparł odwołanie i złożył dodatkowo dwa świadectwa pracy:

- z okresu zatrudnienia we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. od 11 października 1975 r. do 29 grudnia 1975 r. na stanowisku montera instalacyjnego,

- z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) we W. od 1 września 1971 r. do 1 października 1975 r. na stanowiskach: ucznia zasadniczej szkoły zawodowej przy (...) W-w, pomocnika montera.

/pismo procesowe – k. 15, załączniki – k. 16/

Na rozprawie w dniu 22 października 2019 r. wnioskodawca poparł odwołanie i wniósł o zaliczenie do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach tego samego okresu co w poprzedniej sprawie. Wskazał, że do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć mu także okresy pracy ze złożonych świadectw. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/protokół rozprawy z dnia 22 października 2019 r. – 00:01:01 – 00:01:13, 00:01:20 – 00:11:33 – płyta CD – k. 20/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. w dniu 8 czerwca 2016 r. złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 5 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 22 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku R. S. z 8 czerwca 2016 r. odmówił mu prawa do emerytury wskazując w uzasadnieniu, że ubezpieczony nie spełnił warunków do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

/decyzja – k. 13 plik III akt ZUS/

W dniu 29 czerwca 2016 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 14 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 2 sierpnia 2016 r. uchylającą decyzję z dnia 22 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach okresu pracy od 18 lutego 1976 r. do 31 maja 1997 r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na stanowisku – monter, spawacz instalacji gazowych i sanitarnych – jako pracy w szczególnych warunkach, bowiem wnioskodawca przedłożył kserokopię świadectwa pracy, która nie stanowi środka dowodowego w sprawie oraz z przedłożonych dokumentów przekazanych przez archiwum nie wynika zatrudnienie w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych – roboty wodno – kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach.

/decyzja – k. 16 plik III akt ZUS/

Wnioskodawca złożył odwołanie od w/w decyzji i wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r. w sprawie sygn. akt VIII U 1973/16 Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że wnioskodawca w okresie od 18 lutego 1976 r. do 31 maja 1997 r. był zatrudniony na stanowisku monter spawacz instalacji grzewczych i sanitarnych w pełnym wymiarze czasu pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. i podczas tego zatrudnienia wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Sąd podał także, że z zeznań samego ubezpieczonego wynika, że pracował w wykopach przy montażu instalacji grzewczych i sanitarnych ale nie w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadkowie zgodnie zeznali, że przez większość czasu pracy wykonywali swoje czynności w budynkach przy montażu centralnego ogrzewania. Sąd wskazał również, że wnioskodawca uzyskał uprawnienia spawalnicze dopiero z dniem 9 stycznia 1986 r. A zatem zdaniem Sądu nie można kwestionować, że ubezpieczony wykonywał w/w prace w szczególnych warunkach, co znalazło swój wyraz w treści świadectwa pracy w szczególnych warunkach, jednak jak ustalono w toku postępowania **nie robił tego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.** Równoległe pracował bowiem w warunkach, które nie oddziaływały szkodliwie na jego organizm, **także wykonując czynności spawalnicze, od 9.01.1986 roku.** Nawet gdyby przyjąć, że prace te były wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy, to łączny czas wykonywania tych prac to jedynie ponad 11 lat. Ostatecznie Sąd wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił wykonywania na dzień 1 września 1999 r. stale i w pełnym wymiarze, przez 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uprawniającej do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

/bezsporne: wyrok – k. 50 w aktach VIII U 1973/16, uzasadnienie – k. 56 – 66 w aktach VIII U 1973/16/

Apelację od w/w wyroku złożył wnioskodawca i Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 4 września 2018 r., sygn. akt III AUa 1233/17 oddalił apelację. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że w realiach rozpoznawanej sprawy ustalenia Sądu I instancji co do charakteru poszczególnych prac ubezpieczonego są prawidłowe i wynikają z oceny całości materiału dowodowego, w szczególności podzielił ustalenia Sądu Okręgowego, że wskazane prace w warunkach szczególnych – prace wodno –kanalizacyjne w głębokich wykopach oraz prace przy spawaniu nie wypełniały pełnego wymiaru czasu pracy. Wobec nieudowodnienia przez ubezpieczonego faktu świadczenia przez niego pracy w szczególnych warunkach w wymiarze wymaganym do nabycia uprawnień do wcześniejszej emerytury Sąd I instancji prawidłowo uznał, że R. S. nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do świadczenia z art. 32 w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia (...). o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w zw. z §3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

/bezsporne: wyrok – k. 104 w aktach VIII U 1973/16, uzasadnienie – k. 109 – 117 w aktach VIII U 1973/16/

W dniu 2 maja 2019 r. wnioskodawca złożył kolejny wniosek o ustalenie prawa do emerytury załączając ponownie świadectwo pracy w szczególnych warunkach z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w likwidacji od 18 lutego 1976 r. do 31 maja 1997 r. na stanowisku monter – spawacz instalacji grzewczych i sanitarnych.

/wniosek – k. 1 – 2 plik IV akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku R. S. z dnia 2 maja 2019 r. odmówił prawa do wznowienia postępowania w sprawie emerytury, które zostało zakończone prawomocną decyzją. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 22 czerwca 2016 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony złożył odwołanie od w/w decyzji. Organ rentowy wskazał, że odmawia wznowienia postępowania w sprawie emerytury, które zostało zakończone prawomocną decyzją, ponieważ: wnioskodawca nie wniósł nowych dowodów dających podstawę do ponownego rozpatrzenia uprawnień do emerytury. Dołączone do obecnego wniosku świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach było przedmiotem postępowania sądowego zakończonego wyrokiem sądu okręgowego z dnia 23 maja 2017 r., którym oddalono odwołanie od przedmiotowej decyzji. Organ rentowy przyjął wnioskodawcy za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. staż pracy wynoszący 26 lat, 11 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

/decyzja – k. 8 plik IV akt ZUS/

Ubezpieczony w okresie od 1 września 1971 r. do 1 października 1975 r. był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: ucznia zasadniczej szkoły zawodowej przy (...) W-w, pomocnika montera.

/świadectwo pracy – k. 16/

W latach 1971 – 1973 wnioskodawca był uczniem, 3 dni w tygodniu chodził do szkoły, a przez 3 dni miał praktyki. Pracował w brygadzie przy robotach ziemnych, był pomocnikiem. Układał rury w ziemi, sztalugi. Zdarzało się, że były to sztalugi ołowiane. Pracował również na zewnątrz poza wykopem. Uczył się gwintować rury. Po ukończeniu szkoły był pomocnikiem montera.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 22 października 2019 r. – 00:01:20 - 00:11:33 w zw. z zeznaniami 00:14:54 – 00:17:32 – płyta CD – k. 20/

Wnioskodawca był zatrudniony we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. od 11 października 1975 r. do 29 grudnia 1975 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera instalacyjnego.

/świadectwo pracy – k. 16/

Podczas zatrudnienia jako monter instalacyjny wnioskodawca pracował w wykopach. Kładł rury kanalizacyjne. Wykopy miały 3 – 4 metry.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 22 października 2019 r. – 00:01:20 - 00:11:33 w zw. z zeznaniami 00:14:54 – 00:17:32 – płyta CD – k. 20/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ZUS załączonych do akt sprawy oraz zeznań wnioskodawcy. Zgromadzonym dowodom Sąd przyznał w pełni walor wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlega oddaleniu.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku poz. 1270.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...))

i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru lub świadectwie pracy.

W wykazie tym do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach (dział V punkt 1). Roboty wodno-kanalizacyjne, o których mowa we wskazanym powyżej punkcie muszą być wykonywane w głębokich wykopach to jest przy instalacjach znajdujących się poniżej gruntu, w sieciach kanalizacyjnych, studzienkach, instalacjach podziemnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku, sygn. akt II UK 103/11 Lex nr 1130388). Roboty wodno-kanalizacyjne nie są wykonywane w szczególnych warunkach jeżeli nie są wykonywane w głębokich wykopach.

Stanowiska na których praca jest wykonywana w szczególnych warunkach zostały sprecyzowane także w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych na których są wykonywane prace szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz. MBiPMB nr 3 z 1983 roku). Do prac tych należą prace na stanowisku palowniczego, betoniarza – zbrojarza, murarza, cieśli, izolacza, monter instalacji sanitarnych i grzewczych, monter instalacji technologicznych, robotnika budowlanego wykonującego stale prace pomocnicze lub inne w głębokich wykopach (Dział V punkt 1 pozycja 1-8 ww. zarządzenia). Wykaz ten stanowi - jako, że ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - swego rodzaju wskazówkę, dowód, że takie a nie inne czynności były przez pracownika istotnie wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 roku, I UK 192/07, Lex nr 447272).

Na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.), w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli: po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Zwrot "przedłożenie nowych dowodów" oznacza zgłoszenie każdego prawnie dopuszczalnego środka dowodowego, stanowiącego potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokość. Natomiast użyte w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej pojęcie "ujawnienie okoliczności" oznacza powołanie się na fakty dotyczące ogółu wymagań formalnych i materialnych związanych z ustaleniem przez organ rentowy prawa do świadczenia lub wysokości świadczenia. Są to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości np. staż pracy, wiek, niezdolność do pracy, ale także uchybienia przez organ rentowy normom prawa procesowego lub materialnego, wpływające potencjalnie na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną z mocy prawa sytuacją prawną osoby zainteresowanej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX nr 1444596 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., III AUa 1087/15, LEX nr 1979499).

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że skoro przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte w oparciu o wniosek z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to obowiązkiem organu rentowego a następnie Sądu orzekającego, była w pierwszej kolejności ocena, czy wystąpiły określone w tym przepisie przesłanki umożliwiające

merytoryczne rozpoznanie wniosku. Należało zatem ustalić i ocenić, czy wnioskodawca przedłożył nowe dowody mogące mieć wpływ na zmianę poprzedniej decyzji z dnia 2 sierpnia 2016 r., ewentualnie, czy ujawniły się takie okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mogły rzutować na przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury. Ocena, że przesłanki te nie były spełnione (wnioskodawca po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 2 sierpnia 2016 r. nie przedłożył nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które miały wpływ na prawo do emerytury) powinna prowadzić do odmowy ponownego ustalenia prawa do świadczenia przez organ rentowy oraz oddalenia odwołania przez Sąd, bez potrzeby merytorycznego zbadania spełnienia warunków do nabycia świadczenia przysługującego ubezpieczonemu. Bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny wysokości świadczenia, jest bezcelowe i bezprzedmiotowe.

Dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału procesowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący w toku postępowania przed organem rentowym wywołanym ponownym złożeniem wniosku z dnia 2 maja 2019 r. o ustalenie prawa do emerytury, nie spełnił przesłanki wniosku o ponowne ustalenie prawa do emerytury na zasadach określonych w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący nie przedłożył nowych dowodów na potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed uprawomocnieniem się decyzji z dnia 2 sierpnia 2016 r., a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia.

Skarżący w toku niniejszego postępowania nie ujawnił również żadnych okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do emerytury. Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w toku postępowania przed organem rentowym, wywołanego wnioskiem z dnia 2 maja 2019 r., nie zostało ujawnione nic nowego, co dawałoby Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych podstawę do ponownego przeanalizowania sytuacji prawnej wnioskodawcy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma podstaw do ponownego ustalenia prawa do emerytury, jeśli zainteresowany nie przedstawi dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III UK 150/13, LEX nr 1458793).

Należy wskazać, że ubezpieczony w odwołaniu wniósł o ponowne rozpatrzenie jego wniosku o prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na pracę w szczególnych warunkach załączając ponownie świadectwo pracy w szczególnych warunkach z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku monter spawacz instalacji grzewczych i sanitarnych od 18 lutego 1976 r. do 31 grudnia 1998 r.

W toku postępowania ubezpieczony złożył nadto dwa świadectwa pracy: z okresu zatrudnienia we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. od 11 października 1975 r. do 29 grudnia 1975 r. (2 miesiące i 19 dni) na stanowisku monter instalacyjnego oraz z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) we W. od 1 września 1971 r. do 1 października 1975 r. (4 lata, 1 miesiąc i 1 dzień) na stanowiskach: ucznia zasadniczej szkoły zawodowej przy (...) W-w, pomocnika monter /świadectwo zostało załączone przed ZUS przy ustalaniu kapitału początkowego/, domagając się zaliczenia pracy w tych zakładach do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd w toku postępowania ustalił, że staż pracy wnioskodawcy w w/w zakładach pracy wynosi łącznie 4 lata, 3 miesiące i 20 dni. Natomiast by uzyskać prawo do emerytury w szczególnych warunkach wymagany jest staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat co oznacza, że nawet jeśli by przyjąć, że ubezpieczony pracował w w/w zakładach w szczególnych warunkach (czego nie wykazał w toku postępowania – z zeznań samego wnioskodawcy wynika, iż nie świadczył pracy w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem w latach 1971 – 1973 wnioskodawca był uczniem i 3 dni w tygodniu chodził do szkoły, a przez 3 dni miał praktyki, pracował w brygadzie przy robotach ziemnych, był pomocnikiem, ale pracował również na zewnątrz poza wykopem), to i tak nie ma to wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, bowiem odjęcie okresu nauki daje jedynie okres nieco ponad dwóch lat.

Natomiast jeśli chodzi o przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury w wyniku ustalenia, że posiada on wymagany staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat w wyniku zaliczenia wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku monter spawacz

instalacji grzewczych i sanitarnych od 18 lutego 1976 r. do 31 grudnia 1998 r. to należy wskazać, że kwestia ta już była przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Łodzi, który wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt VIII U 1973/16 oddalił odwołanie wnioskodawcy w zakresie prawa do emerytury. Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 4 września 2018 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 1233/17 oddalił apelację wnioskodawcy od w/w wyroku.

A zatem Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jest związany w/w prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie sygn. akt VIII U 1973/16, zgodnie z art. 365 § 1 kpc. W myśl tego przepisu, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem (wyrok SN z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, Lex nr 74492). Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku, I PK 193/10, Lex nr 852766). Moc wiążąca orzeczenia określona w art. 365 § 1 kpc oznacza zatem, że dana kwestia prawna, która była przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie rozpoznawanej, kształtuje się tak jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym orzeczeniu. Przesądzenie tej kwestii oznacza, że w późniejszym postępowaniu nie może być ona już ponownie badana, a zatem zachodzi konieczność ograniczenia dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem.

W konsekwencji decyzję organu rentowego z dnia 17 maja 2019 r. uznać należy za prawidłową bowiem w chwili jej wydawania nie zachodziły przesłanki z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze odwołanie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.